

Nieuwsbrief

Juni 2025

"Zijn vader zag hem in de verte al aankomen."
Lukas 15 vers 20

Vrij in Albanië

Onverwachts schoof ik aan bij een bijeenkomst van Teen Challenge (Verslavingszorg) in één van onze kerken. Teen Challenge had 'studenten' meegebracht: Jonge jongens die uit ervaring konden vertellen over verslaving, maar ook over bevrijding en de weg vooruit! Er kwamen vrouwen uit de gemeente in de bijeenkomst: moeders, echtgenoten, van wie de zoon of man verslaafd was en z'n leven de vernieling in hielp. Het bekende verhaal van de 'Verloren zoon' (of misschien beter: de 'Wachtende vader') werd gelezen uit Lukas 15. De vader zag één van zijn zonen de verkeerde kant op gaan. Weg van huis, weg van hem. Naar een leven waarin hij zichzelf de vernieling in zou helpen. Die vader moest toekijken en afwachten. Hij loste het niet op voor zijn zoon, maar moest toekijken en zich neerleggen bij de keuze die zijn zoon maakte.

"Zo kan het ook voor jullie voelen" zei de persoon van Teen Challenge. "Je ziet je zoon afglijden, ziet het verkeerd gaan, en bent (als het ware) met je handen op je rug gebonden en kunt niets doen".

Ik denk dat we dit allemaal herkennen: In Nederland: Je ziet bij je kind, geliefde of vriend dingen verkeerd gaan, maar kunt niets doen. In Albanië komen we veel situaties tegen van onrecht, maar kunnen we niets doen. Of toch wel? Die vader wàs er, stond op de uitkijk. Hij was wàs er, ook als zijn zoon er niet was. Wij kunnen er zijn, ook al is de ander er niet. Op de uitkijk staan, de ander thuis verwachten. Met hem of haar mede – lijden. Dat doet soms pijn. Er gaat een rem op het zelf-oplossen. Ik moet toegeven dat mijn handen soms gebonden zijn en ik de oplossing niet heb.

Ik zou graag naast die vader willen staan, zijn wijsheid en geduld willen hebben in het wachten en beschikbaar zijn. Ik zou willen delen in zijn blijdschap als afgedwaalde zonen en dochters de weg terug

weer vinden en samen willen zeggen: Welkom thuis!

Ontmoetingen met nieuwe kerken

Wat een prachtige 24uurs ontmoeting hadden we de 3e week van mei. Eerder dit jaar vertelden we jullie al dat we ongeveer 8 'oude' kerken, die het Fokusi traject hebben doorlopen, konden afsluiten en dat we met 15 'nieuwe' kerken zouden gaan starten. Dat is nu echt officieel gebeurd. Individueel zijn alle kerken en voorgangers al meerdere keren bezocht door een aantal teamleden. En op sommige plekken zijn de lessen al gestart. Maar het leek ons goed om een gezamenlijk moment te hebben waar ontmoeting centraal zou staan. Ontmoeting met elkaar als nieuwe kerken, met het Fokusi team, met het Fokusi programma, maar vooral ook van mens tot mens. En zo kwam het dat we met ongeveer 35 mensen samen kwamen en elkaar leerden kennen. Er werden verlangens en uitdagingen gedeeld, kennis gedeeld, plannen gesmeed en vooral God ontmoet.

"Eenheid in verscheidenheid" was het thema. We werden er op gewezen dat we allemaal onderdeel zijn van het Lichaam van Christus. Hij is ons fundament en ons Hoofd, laten we samen optrekken, elkaar gebruiken, opzoeken, inschakelen en bemoeiden. En ja, dat gebeurde al heel concreet in de conferentiezaal tijdens het programma, maar veel meer nog daarbuiten tijdens de koffie, de maaltijd

en na het programma in de avonduurtjes. Wat een heerlijk bemoedigend moment was dit, niet alleen voor de bezoekers maar zeer zeker ook voor onszelf!

Ontmoetingen in de stad

'God is voor de mensen, de politiek is voor het geld.' Dat was een uitspraak die bij mij bleef hangen in de week van de verkiezingen. Ik ontmoette een buurvrouw en sprak met haar over de situatie rondom de verkiezingen. 'Helaas weer 4 jaar extra onder het regime van de socialisten' was haar conclusie, evenals die van vele andere landgenoten. Een terneergeslagen stemming was duidelijk merkbaar op straat op de dag na de verkiezingen. Er waren mensen die vooraf nog hoop hadden dat er misschien iets zou gaan veranderen, maar na 12 mei zakte de hoop en moed de mensen weer in de schoenen. 'Ik heb geen hoop meer', zei de buurvrouw, 'dit land zal niet veranderen'. Ik vroeg haar of haar geloof misschien nog verschil bracht in dit gevoel. Ze leefde even op toen ze zei 'God is er tenminste voor de mensen, maar de politiek is alleen gefocust op het geld.' En

daarmee zakte haar stemming weer af. 'Wat heeft het voor zin als corruptie blijft voortbestaan en van generatie op generatie gevoed blijft worden?' vroeg ze zich af. 'En nu komt de EU naar onze stad, maar wat brengt ons dat?' vroeg ze zich hardop af. En ja, heel eerlijk moest ik daarop ook het antwoord schuldig blijven. Sterker nog, ik voelde me er een beetje ongemakkelijk bij. Want al die hooggeplaatste politici uit het buitenland werden welkom geheten via de mooist geasfalteerde wegen van Tirana, omlijst met prachtige vlaggen en EUtekeningen. Ze werden Tirana in geleid zonder enig obstakel, om via een strak gespreide rode loper onthaald te worden door de minister en aansluitend keurig verzorgde ontmoetingen te hebben in de mooiste plekken van de stad. Maar de echte leef- en werkomstandigheden van de gewone burger, zouden ze daar iets van meekrijgen? Om nog maar niet te spreken van de bevolkingsgroep die zonder baan thuis of in hun hutje overleven en dagelijks tussen het vuil zoeken naar eten en waardevol afval. Stiekem zou ik een aantal mensen van die EU-top wel een paar dagen mee willen nemen om hen in onze ontmoetingen te

laten delen.

Dit onrecht zal bij het leven blijven horen zolang we op deze aarde leven, dat realiseren we ons heel goed. En daarom laten we de moed niet zakken en geven we de hoop niet op. We heffen ons hoofd weer op en openen ons hart en onze ogen om de mensen te horen en te zien die ons pad kruisen.

Zoals de moeder van Celi, ze heeft inmiddels de weg naar ons huis gevonden. Haar zoon van 8 gaat niet naar school en zwerft alle dagen door de straten van onze wijk, in de hoop op enig vertier. Hij had al eens met onze kinderen in de tuin gespeeld en gezien wat een interessante fiets die Nederlandse kinderen hebben. Zo ontdekten we op een avond dat de fiets van Mirjam niet meer in ons 'schuurtje zonder deur' stond. Na een rondje door de wijk kwamen we Celi tegen, trots op de fiets die hij even wilde lenen om aan z'n vrienden te laten zien. Na nog 2x herhaling van deze ongevraagde fietsleenactie hebben we toch maar een deur met slot voor de schuur gemaakt en sindsdien blijft de fiets staan waar hij hoort. En Celi roept netjes bij de poort 'eh gotca' (hé meisje) in de hoop dat Mirjam thuis is en ze kunnen spelen. Vaak heeft hij honger en eet hij dankbaar alles op wat hij te eten krijgt. Soms komt hij in opdracht van zijn moeder om te vragen om eten. En soms komt moeder zelf, ze roept aan de poort of 'Vilik' (Willeke) ook thuis is. Ze begint met een vriendelijke glimlach maar al snel vertrekt haar gezicht van pijn, volgt er een onprettige hoestbui en vertelt ze opnieuw dat ze ziek is (ik heb er geen verstand van maar heb de indruk dat ze idd een serieuze kwaal heeft ergens in haar lijf omdat ze in 3 maanden tijd al 20 kg is afgevallen). En daarna altijd de vraag om eten, bonen,

brood, olie, versproducten of iets dergelijks zodat ze in ieder geval haar zoon eten kan geven. Soms komt ze om de dag en soms 1x per week. Ik heb niet altijd wat ze vraagt maar een praatje, wat drinken en een boterham lukt altijd. Afgelopen zondag vroeg ze of ik met haar mee wilde naar de kerk 4 straten verderop. Ik ken die kerk nog niet maar haar gezicht begon te stralen toen ze erover vertelde. En ze wil zo graag dat Celi kinderen ontmoet en over God hoort. Dat verlangen deel ik, dus ik ga zeker met haar mee.

Ze wil ook graag met mij mee naar een van 'onze kerken' maar dat blijkt voor haar toch lastig waar te maken. Dus ik hoop en bid dat de kerk hier in de buurt een goede gewoonte op haar wandeling gaat worden en ze ontdekt dat er niet alleen iets voor haar zoontje te halen is, maar dat God ook haar wil ontvangen in Zijn Vaderlijke armen. Bidden jullie mee voor deze moeder en voor Celi?

Ontmoetingen met Nederland

Ontmoetingen met Nederland. Zowel de afgelopen periode als ook de komende periode zijn er heel uiteenlopende ontmoetingen geweest met Nederland. Werkinhoudelijk, TFC, familie, spontane bezoekers en geplande reizen. We deelden eerder al iets over de verschillende jongerenreizen die er waren maar ook over die nog gaan komen. Bid alstublieft mee voor deze reizen. Want tot nu toe horen en zien we stralende en tegelijk vermoeide gezichten als we de ervaringen horen. De dagen zijn lang, de ontmoetingen zijn veel maar de inhoud is zó krachtig. Jongeren die delen dat ze echt aangemoedigd zijn om God en geloof niet los te laten. Kerkleiders en -leden die bemoedigd zijn door medebroeders en zusters van elders. Dat is toch van waarde!

En dan de stroom vakantiegangers. Er zijn vele vakantie bezoekers die graag tijdens hun reis een dienst bijwonen in één van de kerken waar wij werken. Houd onze website in de gaten voor een lijst met kerken en contact gegevens om op deze manier de verbinding te ervaren.

Ontmoetingen van de zomer

De temperatuur in Albanië begint langzaam maar zeker steeds meer richting 'echt zomers' te gaan. Om nog maar niet te spreken over de temperatuur wanneer het straks 'echt zomer' is. Daar zien we eerlijk gezegd nog niet al te zeer naar uit want 40+ is niet perse onze favoriet. Een heerlijk vooruitzicht is dan ook dat we in augustus even een paar weken in de rust stand gaan om vakantie te vieren. Samen als gezin lekker kamperen en aansluitend hopen we ook onze families uit Nederland te ontmoeten. Mooi dat

dat kan en er tijd is om elkaar in ontspannen sfeer van vakantie te gaan zien. Het betekent dit jaar voor het eerst dat we in de zomer niet naar Nederland zullen komen. Deze ronde dus geen ontmoetingen met u/jullie als betrokken lezer/volger. We hopen van harte dat er voor eenieder even een moment van ontspannen en opladen in het vooruitzicht kan zijn. Want hoe fijn en goed het werk kan zijn: het vraagt ook veel energie.

Bidden

- Dat de christenen in Albanië hoop blijven houden en daarvan getuigen naar de mensen om hen heen.
- Om bemoediging en zegen voor Albanezen en Nederlanders wanneer ze elkaar ontmoeten.
- Voor de bevolking die lijdt onder de manier waarop het land bestuurd wordt, hoe de verkiezingen verlopen, hoe rijken verrijken en armen verarmen en voor mensen die wegtrekken omdat ze geen hoop meer hebben.
- Voor de gezondheid van de moeder van Celi. En dat Celi daadwerkelijk op school kan gaan starten na de zomer.

Danken

- Voor een waardevolle, inspirerende en bemoedigende start met de nieuwe kerken.
- Voor de vele betekenisvolle ontmoetingen door het jaar heen op straat.
- Dat we met mensen Gods liefde kunnen delen.
- Dat we plannen mogen maken voor een tijd van rust en ontspanning.

Contactgegevens

Johan en Willeke
AEP KP 119
Attn. Fam Vrij (box92)
ZIP 1057 Tirana
Albania

johan@vrijinalbanie.nl
willeke@vrijinalbanie.nl

TFC

p.a. Emmastraat 95
2681 RM Monster
tfc@vrijinalbanie.nl

Colofon

Johan en Willeke Vrij zijn in juli 2022 uitgezonden naar Albanië namens de GZB. U kunt naast meebidden en meeleven ook meegeven. U kunt uw gift overmaken op IBAN NL63ABNA0476395429 t.n.v. GZB o.v.v. Vrij in Albanië AL.3.321.